

א) הירושלמי ממעט בפלפולים (תקלין חדתין שקלים פ"ו ה"ג ד"ה ה"ג מאן, לגבי פלפולים שלא אליבא דהלכתא). זו הסיבה גם שהירושלמי לא מקשה קושיות כמו ר'ודקארי לה מאי קארי לה" (חומת ירושלים שער ו ד"ה וישנם) – שקושיות אלו מפלפלות רק במהלך הלימוד עצמו, ולא נוגעות לדינים ולהלכות¹.

ב) הירושלמי מרבה יותר בהלכות – בבבלי העניינים ההלכתיים הם רק כשליש מהתלמוד (השאר הם ענייני דיונים על לשון המשנה, אגדות, מוסר, מעשים, דברי הימים, סגולות, רפואות וכו'), ובירושלמי יותר ממחצית (חשוב להדגיש שלחשובים אלו יכולות להיות דרכים שונות עם תוצאות שונות. למשל, כיצד להגדיר מעשה, שהוא אגדה, שהגמרא הביאה כראיה לסוגיא הלכתית). אמנם יש טעם נוסף לכך שהירושלמי מרבה בהלכות וממעט באגדות, והוא שבארץ ישראל היו ספרים אחרים שמיוחדים לאגדה, כגון בראשית רבה, פסיקתא ומכילתא (אוצר ישראל ערך תלמוד).

ג) הירושלמי לעיתים מקשה קושיא ולא מתרץ אותה אע"פ שאפשר לתרצה, משום שלא חש לזה, דהיינו לא ראה צורך להביא את התירוץ (יפה עיניים שבת ע:).

ד) כאשר סוגיא נמצאת בשני מקומות בירושלמי, דרכו להביאה בשלמותה רק במקומה העיקרי, ובמקום שהובאה בדרך אגב הוא מביא רק את מקצתה (פני משה גיטין פ"ט ה"ה [נא: ד"ה כמה]. ויש שהסבירו שקיצורים אלו לא היו בירושלמי במקור, אלא שהסופרים והמעתיקים קיצרו והשמיטו את הסוגיות הכפולות (ספר הלכות הירושלמי נספח א).

ה) לעיתים כאשר הירושלמי מביא ברייתא הוא מקצר ומשמיט חלקים ממנה (פני משה שבועות פ"ה ה"ו [ז.]).

ו) הירושלמי לא דן בענייני לשון המשנה, כגון כפל לשון במשנה (יפה עיניים שבת ט:)².

ז) רמז נוסף לכך שמטרתו של הירושלמי היא יותר הלכה למעשה: הבבלי מכנה את המשניות "מתניתין" – מלשון שינון (בתחילת משנה בבבלי כתוב רק "מתניתין"), אך הירושלמי מכנה אותן "הלכה" – מלשון הלכה למעשה (בתחילת משנה בדפוס הירושלמי שלפנינו כתוב למשל "הלכה ב מתניתין", ובדפוס ונציה כתוב רק "הלכה ב", ובכתיב לייזן ברובן הגדול של המשניות כתוב "הלכה ב" ובמיעוטן כתוב "מתניתין", "פיסקא" או שנוסח המשנה מתחיל מיד).

חשוב לציין שאת חילוקי הסגנון בין התלמודים אנו מוצאים בעיקר אצל האמוראים המאוחרים יותר (דורם של אביי ורבה והלאה), שבתקופתם נתרבה הפלפול העמוק בבבל (שמכונה על שמם "הויות דאביי ורבה"), אך אצל האמוראים הקדומים יותר, הלימוד – גם בבבל – היה דומה לדרכו של הירושלמי (חומת ירושלים שער ז ד"ה וזאת. ובמאמר "הקשרים בין בבל לארץ ישראל" שהודפס בתלפיות ח"ט עמ' 303 הוסיף בדורות האמוראים המאוחרים יותר נמצאת הביקורת של אמוראי ארץ ישראל נגד הפלפול הבבלי, מהטעם הנ"ל).

¹ לקמן בספר בפרק א – "שקלא וטריא בראיות וקושיות", בפרק ב – "שקלא וטריא בדרשות הפסוקים", ובפרק ג – "שקלא וטריא על מקור הדין" – הבאנו דוגמאות רבות לשקלא וטריא שנמצאת רק בבבלי ולא בירושלמי.

² לקמן בספר בפרק יח – "כפילות במשנה" הבאנו לכך דוגמאות רבות. וכן בכל שער ג – "חילוקים בין התלמודים בדיונים על לשון המשנה", הבאנו דוגמאות רבות לדיונים נוספים כאלה, שאינם בירושלמי.